

i denne Henseende ikke kunne tage nogen anden Beslutning nu end en Beslutning om en Bemyndigelse, men jeg ønsker at høre det fra den ærede Ministers Mund.

Indenrigsministeren: Det er ganske vist, at det Forslag til Beslutning, som her foreligger, er affattet under den Forudsætning, at det derved vil være afgjort, at Rigsdagen først atter samles den 11te Januar; men jeg for mit Vedkommende skal ikke gjøre den mindste Indvending imod, om man ved en lille Forandring i Redaktionen, s. Ex. ved at sætte: „udsættes senere til den 11te Januar“, vilde forbeholde Regjeringen at kunne sammenkalde Rigsdagen tidligere, hvis det skulde være hensigtsmæssigt. — At Finantsloven ikke er forelagt i dette Møde, troer jeg ganske sikkert maa findes rigtigt. Jeg behøver ikke at forsikre om, at alle de sædvanlige Forarbejder ere færdige, saaledes at det let kunde være skeet, men man vilde dog ikke have kunnet komme til nogen virkelig Fremme af Arbeidet, og det er ganske vist, at Finantsloven altid vil blive fuldstændigere og korrektere, jo senere den fremlægges, da der bestandig i den sidste Tid fremkommer en heel Mængde Ting, som det er ønskeligt at faae med paa Finantsloven, men som det dog egentlig ikke er heldigt at faae bragt ind senere i Form af Endringsforslag. Dette er Grunden til, at Finantsloven ikke er forelagt nu, hvortil der formeentlig efter Sagens hele Stilling, da der her blot er Tale om et Samtykke til en Udsættelse, ei heller har været nogen Anledning. — Jeg skal altsaa ikke modsætte mig et Endringsforslag, som gaaer ud paa, at Udsættelsen finder Sted „indtil senere Mandagen den 11te Januar 1864.“ Derved troer jeg, at det, som den ærede sidste Taler har berørt, fuldstændig vil være skeet Fyldest.

Chr. Niemstad: Det forekommer mig, at selv om man ikke tilføjer Ordet „senest“, vil der deri, at Rigsdagen har gaaet sit Samtykke til, at Samlingen udsættes til den 11te Januar, ikke kunne ligge nogen Hindring for Hans Majestæt Kongens Regjering for at indkalde Rigsdagen til et tidligere Tidspunkt. Grundloven giver Kongen Ret til, uden Samtykke fra

Rigsdagens Side, at udsætte dens Møder i 2 Maaneder, men selv om Hans Majestæt Kongens Regjering havde benyttet denne Ret, troer jeg dog ikke, at det kan antages, at den derved havde affaaet sig fra at kunne, naar Omstændighederne gjorde det nødvendigt, indkalde Rigsdagen, inden disse 2 Maanedere vare forløbne; og det Samme forekommer mig at maatte være Tilfældet, naar det er i Kraft af et Samtykke af Rigsdagen, at en Udsættelse finder Sted.

Formanden: Forinden Diskussionen gaaer videre, skal jeg bemærke, at Rigsdagsmanden for Njøbenhavns 3die Valgfreds (K. C. Larsen) har underskrevet og afgivet Edsformularen.

J. M. Hansen: Naar jeg fremsatte den Formening, at Rigsrådet ikke kunde sidde sammen og forhandle længere end til Slutningen af November, saa skete det ingenlunde, fordi jeg ventede, at Regjeringen her vilde indlade sig paa dette Spørgsmaals Drøftelse, men jeg troer, at ethvert enkelt Medlem af Folkethinget ikke alene er berettiget, men ogsaa opfordret til hos sig selv at tage dette Spørgsmaal med i Betragtning, naar der er Tale om at skulle give et Samtykke som det her forlangte. Jeg troer, at det vilde være forunderligt; om man vilde styde dette Spørgsmaal fra sin egen Overveielse; det er afgjørende for mig, idet jeg forudsætter det som Noget, der formeentlig maa være aldeles ubestrideligt, at Rigsrådet ikke i sin nuværende Sammensætning kan sidde over den nævnte Tid. Jeg troer derfor ikke at have været udenfor min Berettigelse, naar jeg fremsatte min Formening om dette Spørgsmaal her ved denne Sag. — Det er ganske rigtigt, som den ærede Indenrigsminister har bemærket, at naar Rigsdagens Møder kunde fortsættes i Begyndelsen af December, vilde et Samtykke fra Rigsdagen ikke have været nødvendigt, dersom Rigsdagen først var bleven sammenkaldt i Begyndelsen af Oktober, men nu er jo Rigsdagen sammenkaldt før, nemlig den 21de September, og Kongen kan altsaa ikke grundlovmæssig udsætte Rigsdagens Møder til Begyndelsen af December uden Rigsdagens Samtykke. Det